

בְּהַבְּנוֹתָא

עלון חודשי לבני תורה הספרדים ההולכים לאורו הגדול של מוהר"ן מברסלב זיע"א

גליון ב' • אייר תשפ"ד

רה"ח ר' יוסף נחמן לוי שליט"א מרבני ארגון 'אגדלך' מח"ס 'הפגישה' וסדרת הספרים 'מטעמים' על התורה והמועדים

דיבורי דעת ולב מעמקי מעיינותיו הנפלאים של הנחל נובע

לב העולם

פקק תנועה בחיי היום יום

לא פעם ולא פעמיים אנחנו נקלעים לפקקים רוחניים ארוכים אשר סופם לא נראה באופק האם אנחנו 'נשבור הגה' ונחזור לאחור, או נחפש דרכים חילופיות גם אם הדרך תתארך יותר?

אם נתבונן מעט במהותם של החמץ והמצה נגלה שזה בעצם עיקר השוני ביניהם. החמץ עשוי מחומר שנאפה עם הרבה סבלנות והמתנה. ואילו המצה נעשית בזריזות ללא שיהוי כלל.

מענין מאוד, שבעוד חג הפסח מתבסס כולו על המצה, עומד לעומתו חג השבועות ומייצג לנו דווקא את החמץ, הלא הם שתי הלחם שהקריבו בעצם חג השבועות.

" הם מסתערים על עבודות גדולות בעבודת ה' מעבר לכוחם, חלקם מנסים למצא קיצורי-דרך

המסר העולה מכך הוא, שבכדי לקבל את התורה עלינו להצטייד בשני הכוחות הללו, להזדרז ולחטוף כל מה שאפשר ומצד שני להמתין בסבלנות למה שלא ניתן עדין לממש.

את העבודה הזאת יישמו עם ישראל בצאתם ממצרים, במשך כל הארבעים ותשע ימים מיציאת מצרים עד מתן תורה. מצד אחד הם צפו והתגעגעו לחזות בעיני בשר את מעמד קבלת התורה, מעמד נורא הוד של קרבת ה' עצומה. ומצד שני, המתינו והמתינו במשך שבעה שבועות עד בואו של יום החמישים.

זוהי בעצם העבודה המעשית שלנו בימי ספירת העומר. אנו עושים אימונים לרכוש את שתי המידות הללו. מצד אחד מנסים להתקדם יום יום, אנו לא נשארים אף יום במצב של אתמול, כל יום מנוצל עד תומו כהכנה למתן תורה. ומצד שני, אנחנו לא דוחפים בכוח את כל הקרונות. אלא ממתנינים בסבלנות רבה במשך כל ימי הספירה עד היום הגדול בו מקבלים אנו את תורתנו הקדושה, תורת חיים.

(ע"פ ליקו"ה פיקודן ה"ד, י יא)

ולכן עלינו להצטייד בשני כחות נפש המכונים: המתנה וזריזות. מצד אחד, לנשום עמוק ולא להכתוב לקדוש ברוך הוא את לוח הזמנים שלנו, אלא להמתין בתור עד שיתפנה המטר הבא לפנינו. ומצד שני, לא להיכנס לרפיון ואדישות מההמתנה הממושכת, אלא להזדרז מאוד ולממש תכף ומיד כל אפשרות של התקדמות רוחנית גם אם היא קטנה מאוד.

הדבר בא לידי ביטוי בעיקר בימים שיש בהם איזו טרדה וסדר היום השתבש, כמו למשל, ערב חג, יום נסיעה ארוך, ערב חתונה וכדומה. אשר מטבע הדברים לא מתאפשר לעסוק בעבודת ה' כסדר. בימים אלו ישנם כאלה שמרימים ידים ולא עושים כלום, וישנם כאלה ששרויים בלחץ ועצבים, מדוע אינם מצליחים לעסוק ביום הזה בעבודת ה' כבכול יום ויום.

בזמן כזה עלינו להצטייד בשני כחות הנפש שהזכרנו. מצד אחד להתאזר בסבלנות ולא להיות כעוס ומדוכא מההמציאות. ומצד שני, לפקוח עין ולגלות מה בכל זאת ניתן לחטוף בכזה יום, היכן ניתן למצוא מספר דקות שאפשר גם ביום כזה לנצל.

כך למשל מסופר על רבי נתן, שבימי ערב פסח היה מניח שולחן ערוך פתוח, ותוך כדי העזרה בבית היה ניגש מידי פעם אל הספר הפתוח וחוטף שם כמה הלכות.

במקרה אחר, בערב שבת אחת, כשראה רבי נתן שהיום פונה, ועוד מעט כבר מגיע זמן הדלקת הנר, חשב ומצא שיש בדיוק חמש דקות פנויות. נעמד רבי נתן על יד פתח החדר, הניח את ידו על המזוזה ופנה אל משמשו רבי נחמן מטולטשין ואמר לו: "תזכיר לי כשיעברו חמש דקות", וכך החל רבי נתן לעשות התבודדות... כאשר עברו חמש דקות, אמר רבי נתן כשפניו קורנות מאשר: אה, חמש דקות גדולות... (ע"פ שיש"ק ח"ג קלז).

לאחוז את החבל בשני צדדיו

השילוב בין שני הכוחות של הזריזות וההמתנה, הן מהעבודות הקשות שבמקדש.

רבים מאתנו נקלעו לא פעם לפקק תנועה איטי במיוחד המשתרע על פני קילומטרים רבים. לא כל כך נעים להזכר באותם רגעים, אבל זו מציאות מוכרחת שעוברת על נוסעי הדרכים לעיתים לא רחוקות.

התגובות של הנהגים בסיטואציה שכזאת באות לכדי ביטוי בכמה אפשרויות. ישנם נהגים שמסוגלים 'לשבור הגה' ולחזור לאחור, הם יחפשו דרכים חילופיות גם אם הדרך תתארך יותר, ובלבד שלא להשתעמם בהמתנה מורטת עצבים. יהיו נהגים שיעדיפו לוותר על כל הנסיעה וישבו לביתם, ויהיו גם אחרים שיישארו על הכביש ויזחלו עם כל השירה תוך כדי ניסיונות נואשים של עקיפות שונות ומסוכנות.

מעטים מאוד הם המצליחים לעבור את השעות הללו בנעימות. לשם כך נדרשים כוחות נפש שונים זה מזה. מצד אחד, סבלנות והמתנה, מתוך ידיעה שהלחץ הפנימי לא ידחוף את השיירה מהר יותר. ומצד שני, דריכות לכל פיסת דרך המתפנה, תוך התקדמות ערנית. עם זריזות נכונה ומחושבת אפשר להספיק ולהתקדם הרבה יותר מהנהגים הפזיזים שאין להם סבלנות כלל.

גם אנחנו, אומר רבי נתן, נוסעים בדרך החיים. כל אחד מתחיל מנקודת מוצא מסוימת, ויש לו יעד רוחני אותו הוא לכבוש במשך זמן שהותו כאן בעולם הזה. פעמים הדרך ארוכה ולפעמים קצרה. יש ימים בהירים ויש ימים מלאים בערפל. יש עליות ויש מורדות, לפעמים הנסיעה נעימה וזורמת, ולפעמים איטית ומורטת עצבים.

אצה להם הדרך

לא פעם ולא פעמיים אנחנו נקלעים לפקקים רוחניים ארוכים אשר סופם לא נראה באופק. אנו רואים סביבנו אנשים מיואשים שהחליטו לרדת מהכביש ולנוח על הדשא הירוק. כמו כן, אנו רואים כאלו שהדרך אצה להם ומנסים בכל כוחם לדחוף את השיירה קדימה, הם מסתערים על "עבודות גדולות" בעבודת ה' מעבר לכוחם, חלקם מנסים למצא קיצורי-דרך, אשר פעמים רבות מביאים לריסוק מוחלט עקב אי התאמה לתכונות הנפש ומציאות החיים.

יו"ל ע"י ארגון 'אגדלך' - איחוד בני תורה הספרדים ההולכים לאורו של מוהר"ן מברסלב זיע"א

ליצירת קשר: 052-718-2678 | 052-760-2544

מזכירות: 052-714-0454 מייל: agadelha148@gmail.com קו 'אגדלך': 02-313-75-56

ל"ג בעומר - כי לא תשכח מפי זרעו'

ל"ג בעומר הוא הזמן בו יש לנו את עיקר הבטחה 'שלא תשכח מפי זרעו', וממילא כל אחד מאיתנו יש לו הכוח לפעול ביום קדוש זה את עיקר בקשת החינוך שבאמת 'לא תשכח התורה מפי זרענו'.

בכוחו דרשב"י אפשר לפעול זאת, ובוודאי שעיקר הפעולה בכוחו הוא על ידי תפילה ובקשה להשי"ת ביום זה, ובפרט מי שזוכה לעלות ולהשתטח במירון, וגם זוכה לרקוד ולשמוח שבוודאי יש בכוחו לפעול תוך כדי השמחה והריקודים ישועות גדולות בענין חינוך הבנים 'שלא תשכח מפי זרענו'.

אך עדיין יש לזכור שעיקר כוחו דרשב"י שהבטיח הבטחה גדולה זו הוא דייקא למי שזוכה להתקרב לאורו הגדול, להבין קצת מרחוק מהו עיקר כוחו של הרשב"י, ואת הדרך הזו להנחיל לבניו ולבני ביתו, כי רק לאורו של הרשב"י באמת זוכים שלא תשכח מפי זרעו. כי עיקר השכחה והזקנה שיש לצעירים, הוא רק מחמת שאינם יודעים כמה נחת רוח יש למעלה, וכמה סודות גדולים נוראים ועצומים יש בעולם.

אננם מצוות חינוך הוא להרגיל במצוות ומעשים טובים, אך יש במצוות חינוך חלק פנימי יותר, והוא, להנחיל בבית שבכל מצווה שעושים, נעשה בזה דברים נוראים ביותר למעלה, כי יש סודות בכל דבר בעולם, ואין העולם פשוט וחיצוני כפי שהוא נראה.

אין המכוון לדבר שיחה ושיעור בבית מענין תורת הסוד, אלא ענין זה צריך להיות מורגש בכל האוירה של הבית, בכל עת מצוא, בברכת המזון, באמירת ברכות בקול, ובפרט בשבתות ומועדים, אז הלב יותר פתוח ומתחבר לקלוט את האוירה בבית, וכשאז זורקים לאוויר מילים של רוממות, כמו: 'לכבוד שבת קודש', או: 'איזה יפה בירתך, בוודאי כל העולמות והמלאכים הזדעזעו!' וכן לעשות תנועות של התרגשות במצוות של מצה ולולב, אפילו תנועות חיזוניות המעוררות את הפנימיות.

להתנענע בלימוד בתנועה של ניגון 'אי... אומרת הגמרא הקדושה' וכיוצ"ב, ובכל פרק תהילים שהילד אומר, לומר לו: 'בוודאי ה' שמע כל מילה שלך' [אף שמהצד הכנסנו לו ממתק ביד], כל זאת מכניס קדושה של סוד בבית, והוא מעורר את הילד להבין שיש עומק ביהדות, וגורם לו לא לשכוח את ה'שירה הזאת לעד'.

דווקא הסודות הטמירים והנעלמים הם אלו שמלהיבים את הלב, והם אלו שמעוררים חיפוש ורצון להתחבר אל התורה ונותנה.

זהו כוחו של הרשב"י שהבטיח שלא תשכח תורה על ידו, בזכות הזוה"ק, שעצם קיומו, גם מי שלא לומד אותו, מקבל השראה ואמונה שיש סודות בעולם, ויש פנימיות ודברים נעלמים בכל מצווה שעושים ובכל נסיון שאנו עומדים בו.

וכפי שאדם משכיל להכניס אוירה זו בביתו, כך בפועל יזכה לראות את כוחו של בעל הסוד הגדול. ויזכה להבטחה "כי לא תשכח מפי זרעו".

למעשה:

עיקר החינוך מעבר להרגל המצוות, הוא ללמד בבית שיש סודות נסתרים בכל יהודי ובכל דבר שעושה, ויש להשתדל בכל מיני אופנים להחדיר זאת בבית, ורק באופן הזה נזכה להבטחה 'שלא תשכח מפי זרעו'.

כי לא תשכח מפי זרעו - תורה נ"ו

הנה ניתן להתבונן בדברי רבינו הק' בתורה נ"ו, עם הארת יומא קדישא, יום "קבלת התורה" של "פנימיות התורה", כמו שכינו זאת גדולי החסידות, הלא הוא יום ל"ג בעומר - הילולא רבא דרשב"י זיע"א.

בתורה נ"ו מגלה לנו רבינו על מצב המכונה "הסתרה שבתוך הסתרה". זו מציאות בה האדם נופל להסתרה על מציאות ה', והכל נדמה לו כמישור, היינו שההרגל הרע בחטאים, מביא אותו לכהות חושים כזאת גדולה וגבוהה עד כדי כך שהוא כלל לא מכיר ומרגיש את המצב הרחוק בו הוא נמצא.

משל למה הדבר דומה, לאדם הישן בשניה עמוקה בתוך ביתו, והנה נתפסה אש באחד החדרים, כל הבית מתמלא בלהבות אש, אך שוקע בחלומותיו המתוקים. עוד רגע קט האש נאחזת בשולי השמיכה בה הוא מכורבל, אך מיודענו כלל לא מודע לסכנה. דוגמא נוספת: אדם שיש לו ירושה עצומה של מיליוני שקלים, אך הוא מתגולל כהומלס ברחוב, אף אחד לא גילה לו שהיא הפך לעשיר העיירה.

כן הוא הדבר בחיי היום יום שלנו. הש"י נמצא איתנו עימנו ואצלנו בכל רגע ורגע, אולם במציאות הגלותית שלנו, איננו מרגישים דבר. נדמה לנו שהשי"ת רחוק כל כך מאיתנו.

ועל מציאות זו, התנבאו חז"ל ואמרו "עתידה תורה שתשכח מירא"ל ולמדו זאת מהפסוק 'אנוכי הסתר אסתיר פני'."

מצב זה של שכחת התורה, שייך לא רק על חלק הפשט שבתורה, אלא גם על האור האלוקי המאיר מהתורה, כלומר פנימיות התורה.

וכפי שגילה רבינו הק' בתורה הנפלאה "לכו חזו", שדווקא רשב"י הבטיח שלא תשכח התורה, כי רק הוא יכול להבטיח כזו הבטחה נוראה ששייכת לגילוי תורתו דייקא.

בהמשך, בתורה לכו חזו, רבינו מביא את מאמר הזוהר הק' "בזוהר דא יפקון מן גלותא". כי אכן מתוך דברי הזוהר הקדוש אפשר להרגיש כיצד ה' יתברך מאיר בכל חלקי הבריאה ונמצא בכל מקום אפילו במקומות הנסתרים ביותר.

וזה גופא מה שרבינו מגלה בתורה נ"ו, שעיקר לימוד התורה צריך להיות באופן כזה של גילוי ההסתרות, כי הרי 'תורה' מלשון 'הוראה' דהיינו שמראים ומגלים את הנעלם שבבריאה, כלומר את אור הש"י בעצמו.

ולפי זה מובן שיום ל"ג בעומר הוא הכנה נפלאה ונוראה ליום מתן תורה, כי בו מתגלה כל ההסתרות. ובו מאיר יום קבלת פנימיות התורה.

הש"י יזכנו להתכונן כראוי ליום קדוש ונורא זה באופן הנכון, ונזכה לגלות ולהסיר את כל ההסתרות בכוח אור של רשב"י, שהוא עצמו יעורר אותנו מהשינה כשמו "עיר וקדיש"... והכל בכוח הנחל נובע מקור חכמה!

מלב אל לב

מכתבים למערכת

שלום וברכה!

ראיתי את הגליון החדש שלכם אשר בשם 'בחביבותא' יכונה. אני לא מדבר רק על התוכן והעריכה הנפלאה או על ההשקפה החיצונית המושכת כל עין, אלא את שאהבה נפשי ראיתי - עצם הקמת ארגון שכזה, דבר שמזה שנים חלמתי עליו.

זאת 'דעת' נצרכת מאד, גם לבחורי ישיבה וגם לאברכים ובני תורה המתקבים לברסלב, והרבה פעמים לא יודעים מימינם ומשמאלם, ובפרט בציבור בני ספרד אשר שונים

(בחיצוניות עכ"פ) מבני אשכנז, ומצויה הבושה בפרט אצל בחורים לשאול שאלות ומה גם שלא יודעים את מי לשאול וכו'... כי חושבים שאין בקרבנו רבנים המזוהים עם ברסלב, (וגם אם יש - רבים נמנעים מלפרסם את עצמם, כידוע), וכאברך יש באמתחתו סיפורים רבים משנות בחרותי, עם צלקות מחוסר 'ארגון' נפלא שכזה, ואכמ"ל כעת.

ורק לדוגמא קטנה על מעלת העלון כשלעצמו, מאוד נפעמתי מהתשובה המנומקת שניתנה לבחור ששאל שם (גליון חודש ניסן) בענין ההתבודדות, אם חייבת

להעשות בשדה. שאלה שכזו נשאלת לא אחת ע"י כל בחור ומתקרב שלא משכיל להבין כל דבר על בוריו, וכמה חשוב עלון כזה לבאר כל דבר בדרך ברורה ויציבה בלא להשאיר פינה זווית. ובפרט לנו בני ספרד המורגלים מאבותינו באומנות הכתיבה וכמו שהיה רגיל על לשונו של מרן פאר הדור הגרעי"ז זיע"ע וקנה לך חבר, בוודאי שיש בכל עלון שכזה תועלת מרובה, אסיים בברכה שתזכו להגדיל תורה ולהאדירה ולראות במעשה ידיכם ברכה והצלחה, אמן. ש. אברך מאחת מערי המרכז

עיר וקדיש מן שמיא נחית

לא תשכח מפי זרעו

בקרוב באקדש

קטעים נבחרים מתוך יומן אישי
שכתב הרב מאיר נחמן אלחדד שליט"א
בעקבות עלייתם בסערה השמימה
של שני בניו היקרים
הבחור יוסף דוד ז"ל
והילד משה מרדכי ז"ל
יחד עם מ"ה קדושי מירון
בליל ל"ג בעומר תשפ"א.
תיאור חי ומלא באמונה יוקדת
במלאות שלוש שנים לפטירת הקדושים.

יוסף דוד ז"ל לקח וטרח והניח את כל המזוודות כדרכו בקודש, בסוף החצר במקום שנעשה לנו כקבוע. בהמשך העלייה, התפצלה דרכינו, אני נשארתי עם הילדים הקטנים יותר, ואילו יוסף דוד ומשה מרדכי התקדמו מהר יותר לכיוון ההדלקה של תולדות אהרון.

"איך תוכלו לסבול צרות ישראל"

המשכתי לעלות לאיטי עם בני שניאור זלמן שיחיה, הגעתי לרחבת ההדלקה של תולדות אברהם יצחק, נעצרתי שם התפללתי תפילת ערבית. אח"כ התחלתי לומר מילה במילה התפילה שחיבר מוהרנ"ת זיע"א בספר ליקוטי תפילות ח"ב תפילה מז. כשהגעתי למילים "נהורא בוצינא עילאה, עורה למה תישן, איך תוכלו לסבול צרות ישראל" - קיבלתי בחסדי השם התעוררות עצומה והתחלתי לבכות בכי רב, בזוכרי כל מה שעבר על עם ישראל באותה שנה. וחזרתי לומר "עורה למה תישן", "עורה למה תישן", "איך תוכלו לסבול צרות ישראל". וכך אחר זמן סיימתי התפילה.

בני שניאור זלמן שיחיה, פנה אלי ושאל: "אבא, איפה האש של רבי שמעון?" עניתי לו: "עוד מעט נראה". ברקע, כבר שמעו את הרמקולים ברחבת תולדות אהרון, הייתה קבלת עול מלכות שמים ולאחר כן החלה ההדלקה והריקודים. מיד לאחר מכן הגיעו יוסף דוד ז"ל ומשה מרדכי ז"ל עם בני חיים שיבדלחט"א ואמרו לי: "אבא, יש למעלה צפיפות עצומה, אנחנו חוששים שזה מידי עבור חיים, עדיף שיישאר לידך. השאירו אותו איתי וביקשו רשות לעלות שוב לריקודים.

חלפו בערך שבע דקות, והנה הרגשתי המולה רבה בשביל ובמדרגות המובילות לתולדות אהרון. שמעתי שריקות ומחאות כפים והבנתי שקרה שם משהו. לא חשבתי לרגע ששני בני עולים כעת בסערה השמימה. נשארתי שם ואחר כרבע שעה, אני רואה שמורידים אדם אחר אדם ועושים עליהם החיאות, בתוך כך אני רואה טרקטורון של זק"א מגיע עם שקיות בהם

הכל מושגח לפרטי פרטים

כאן אומן. ו' אב תשפ"א. יושב כעת מול ציון רבינו הקדוש הננמ"ח, בבניין של "מצפה אומן" במרפסת המשקיפה לעבר הציון. יושב כותב ובוכה.

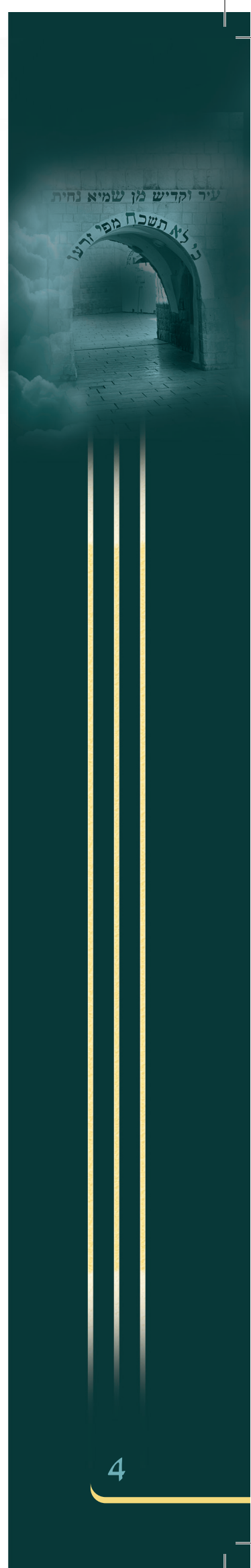
לאחר שנעדרו אצלי שני בני היקרים זכרונם לברכה, התעוררתי לכתוב יומן מכל הקורות אותי, אך הזמן לא היה ניתן להשגה. חסדי השם, זיכני לבוא לציון רבינו הקדוש באומן כבר בתאריך ה' באב תשפ"א, וכעת אספר את הנעשה עימנו מיום ל"ג בעומר והלאה, למען אזכור חסדי השם עלינו שהחיינו וזיכנו למצוא אותו יתברך בכל הקורות אותנו ולברוח רק אליו מתוך הנסיון שעברנו.

ראשית אגלה דעתי שאני מאמין שכל מה שהיה איתי שאבדלטי"א ועם בני ז"ל, הכל מושגח בהשגחה פרטית לפרטי פרטים.

ה' יתברך נתן בליבי לנסוע למירון בליל ערב ל"ג בעומר תשפ"א. תאריך ההילולא חל ביום שישי וקנינו כרטיסי נסיעה לליל שישי בשעה שמונה בערב.

לאחר המתנה ארוכה בתור, עלינו סוף סוף לאוטובוס והתיישבנו במקומות. בדרך, יוסף דוד ז"ל קרא בספר הזוהר באידרא רבא, משה מרדכי ז"ל ישב וחשב. ובהמשך גם האזין לשירים. לאחר שעתיים היתה הפסקה, כולם ירדו, ולאחר כמה דקות חזר יוסף דוד ז"ל לאוטובוס בחדווה, עם ארטיקים שהביאו לו לחלק לכל הילדים ולכל מי שחפץ. לפני שהגענו למירון, אמרו לי יוסף דוד ומשה מרדכי ז"ל שהשנה הם מבקשים ללכת להדלקה של תולדות אהרון. גם בני הקטן אלימלך שיחיה ביקש ללכת להדלקה וכך המשוכו האחים לדבר ביניהם על ההדלקה, כאשר הדיבור האחרון שאמר יוסף דוד ז"ל לאלימלך שיבדלטי"א היה: "העיקר לעבוד את השם בשמחה", הוא האריך אתו הרבה בגודל מעלת השמחה.

כאשר הגענו לכביש מהדרין - הנחנו כמדי שנה את המזוודות בחצר הפנימית של הרה"ח הפוסק הרב יחזקאל ראטה זצ"ל.

הם מניחים גופות הנפטרים. רק באותו רגע הבנתי שיש שם דבר נורא עד מאוד, אך לא חשבתי שמדובר בכאלו ממדים עצומים.

והייתי דואג מאוד, אמרתי לבניי שניאור זלמן וחיים שיחיו שאני מאוד חושש ליוסף דוד ומשה מרדכי ז"ל ויבלחט"א בניי אלימלך וישועה שלמה זוסיא שיחיו. שאלתי אני בני הקטן שניאור זלמן שיחיה, "מה אתה אומר, מה שלום יוסף דוד ומשה מרדכי ז"ל, האם הם מרגישים טוב?" ענה לי שניאור זלמן "לא" ... בני חיים שיחיה, שמע אותו משיב בשלילה וגער בו: "למה אתה אומר 'לא', תגיד 'כן'".

מאז המשכתי לדאוג ביותר, אך בליבי הייתה איזה התחזקות שבוודאי לא יקרה חלילה שום דבר היפך הטוב באמצע הלולא דרשב"י זיע"א. לאחר חצי שעה, הוכרחת לעזוב המקום לילך משם. המשטרה האיצה בכל המתפללים לירד מן ההר, וסילקה את כולם.

על כן הלכנו לאוהל "היכל התורה" באמצע כביש מהדרין, שם היה מזגן ולא פינו משם עדיין את האנשים. התאמצתי לומר תהילים ולחשוב מחשבות טובות. אחר שעבר איזה שעה התקשרה זוגתי תחי' עם בשורה טובה: בניי אלימלך וישועה שלמה זוסיא שיחיו הגיעו לביתו של גיסי רבי אהרון גבאי זצ"ל במירון. שמחתי ונתתי תודה לבורא עולם שהצילם. מתוך הודאה המשכתי תיכף להתפלל על שני בני הנותרים יוסף דוד ומשה מרדכי ז"ל. ביקשתי בטלפון מר' יחזקאל יצחק גבאי, אם יודע חדשות בנוגע למספר הרוגים ופצועים ומה נעשה עמם ומי הם הפצועים. קיוויתי שאמצא את בניי בין הנעדרים או בין הפצועים, אך ככל שחלפו הזמנים - החששות התגברו ואני ממאן להאמין לשמועות הנוראות.

בינתיים יצאתי מ"היכל התורה" והתקדמתי לכיוון ביתו של רבי אהרון זצ"ל. בתוך כך קרא לי לביתו, ידידי הוותיק רבי מנחם ביטון. נכנסתי אליו יחד עם חתני היקר ר' שמעון מסעוד יוסף חיים גבאי, ועשינו שם ב"ד לאמר, בוודאי השם יתברך יבשרנו בשורות טובות ויחיה את הילדים. אמרנו: גם מי שנעדר - יחיה בזכות קדושת רשב"י שנאמר עליו "נעשה אדם נאמר בעבורך", ו"יכול לפטור העולם מן הדין". במשך כל אותם דקות ביקשתי שוב ושוב מה' יתברך שיתן לי כח ואמונה להאמין שהכל מושגח אף שקשה מאוד להבין מה קורה כאן.

"שלא תתקלקל אצלי האמונה"

התחננתי להשי"ת שלא יקח לי ח"ו את האמונה ולא תתקלקל אצלי האמונה בצדיקים. הרי הייתה שאלה גדולה: איך יתכן שבאמצע הלולא דרשב"י עשה השם ככה לעם ה'. (ואחר כן, אחר ימי השבעה, ראיתי מה שנאמר בספר הק' ליקוטי מוהר"ן ח"א בתורה ר"ס ועמדת משתומם).

בתוך כך התחיל להאיר השחר, ומהדירה ממול, החל לצעוק מאן דהוא: שחרית, שחרית. ואני חושב בלבי: אם ח"ו קרה משהו לבניי, הרי יש לי דין אונן, אך היות ולא ידעתי בבירור מה שנעשה איתם ואולי הם רק נפצעו ונמצאים בבית החולים - עדיין אפשר שאתפלל שחרית ואתחזק בתפילה ובתקווה לבורא עולם שנתבשר בטוב. התחלתי להתפלל, ואז אמרתי קדיש דרבנן ובאמצע קדיש התמלאתי בהתעוררות ובבכייה רבה, בתוך כך התחזקתי וסיימתי התפילה. התחלנו לברר אולי נמצאים הילדים בבית חולים זיו בצפת, בן גיסי ר' יוסי גלנט עידכן שדיבר עם העו"ס דשם ואמרה לו שאין בין רשימת הפצועים אף אחד

מבנינו ז"ל. גם בשאר בתי החולים לא נמצא אף אחד מבני ז"ל. אך אז נודע לי שיש שני ילדים בבית חולים רמב"ם, פצועים ולא מזוהים, התקשרתי מיד לידידי הוותיק ר' יעקב טימסטיט שיחיה מחיפה, וביקשתי ממנו שיסע לשם, אולי אלו שני בניי היקרים. הוא תיכף נסע ואמר שמדובר בילדים אחרים. חלפו דקות נוספות והנה פונה אליי בני שמעון ישראל שיחיה ואומר שדיבר עם המשטרה והבין שכנראה הבנים הנעדרים נפטרו מן העולם לחיי העולם הבא, וכדאי שנעלה מול מערת הרשב"י זיע"א שם יש משאית ובה גופות של

נפטרים. אולי יהיה אפשר לזהות אותם תיכף ומיד. בתוך כך עלה בדעתי איך היהודים אחרי שש שנים של השואה - חיפשו אחד מעיר ושניים ממשפחה, איזה כיליון עיניים היה להם, איזה דאגות, איזה צער, איזה יסורים. אני בתוך זה רק כמה שעות, וכבר יש לי כיליון עיניים שאי אפשר לתאר.

בני בני, היכן הלכתם

נזכרתי בניגון "נובהרדוק" ששמעתי בבית אבי שליט"א, "בני בני, היכן הלכתם ולמה אותי כאן שכחתם - - -". הגענו למעלה ההר ומצאנו שם אנשי זק"א. אמרתי להם בדאגה שאני מחפש את בניי הנעדרים. אמרו לי, כדאי שתסע לאבו כביר - מכון לרפואה משפטית בת"א. התחננתי לעלות למשאית ולזהות בעצמי את בניי, אך לא נתנו לי. כל זה נעשה בבכיות ושוועות ואין מי שישמע ויקשיב, אף שחלק בכו עמי בליבם - לא יכלו לעזור באמת, היות וחוקיהם גברו עליהם להניח הנפטרים במשאית, מבלי יכולת להתקרב אליהם. באותה עת חשבתי בדעתי: אם אצליח להוציא את בניי, אזי אניח אותם על ציון הרשב"י זיע"א ואומר

כל זה נעשה בבכיות ושוועות ואין מי שישמע ויקשיב, אף שחלק בכו עמי בליבם - לא יכלו לעזור באמת, היות וחוקיהם גברו עליהם להניח הנפטרים במשאית, מבלי יכולת להתקרב אליהם.

אנקווה ז"ל, והיה שוכב עם חיוך מיוחד, מין הארת פנים נפלאה ביותר. ואני השתוממתי מזה, כי לא ידעתי שגם הוא נבחר לכפר על כלל ישראל. אחר כך נודע לי שמסר נפשו להציל יהודים רבים ב"שביל ר' דב", ונפטר תוך כדי שעסק בהצלת נפשות ממוות.

תדע שהיית באומן בראש השנה

לבינתיים החלו משפחות לרטון בכאב עצום. וזעקו מתוך התמוטטות וחולשת הגוף והנפש, עד מתי לעיניו הדין הזה? אמרתי להם שצריך להאמין שהכל בהשגחה פרטית, וגם ה'סחבת' הזאת שאנו עוברים כעת, הכל מהבורא יתברך, ולכן לא כדאי לאבד ברגע האחרון את האמונה, ותכף שקיבלתי הדין באהבה, פנה אלי אחד האנשים ואמר לי שהחל הזיהוי ואולי כבר אוכל להיכנס. המתנתי עוד קצת וזיהיתי את בני היקר והאהוב יוסף דוד ז"ל. ולאחר זמן מה גם את בני משה מרדכי ז"ל. הזיהוי היה מתוך כאב עצום, אך הרגשתי גם את האמונה. משה מרדכי היה נראה מותש מאוד, ראו עליו שהוא אחרי קרב ומלחמה, פניו היו נטויות כאדם שלא מתייאש ונלחם עד הרגע האחרון.

אמרתי לכל אחד מבניי בכאב גדול: "בני היקר תדע לך שנסתלקת באמצע הלולא דרשב"י והיית באומן בראש השנה, ואין לי ברירה רק להשאיר אותך כאן ולא הספקנו לקבור אותך בערב שבת וכך רצה השם יתברך". ונפרדתי מהם בכאב עצום.

יצאתי משם ורציתי לשבות במירון, אבל הבנו שכבר נגיע אחרי השקיעה. נסענו בזריזות וכאשר הגיעה השעה 19:00 אמרתי לבניי שנשבות בקרית מוצקין. נזכרתי שלפני כמה ימים, הייתי בבית ידידי הוותיק חנניא חכים, וזה היה חסד ה'. נסענו אליו והגענו לביתו אחר שהלך לבית הכנסת. זוגתו כבר ידעה ממה שקרה, שהרי פרסמו את פטירת בניי עוד לפני שזיהיתי אותם, והשמועה הזו עברה כרעם ביום בהיר ובכל מקום שדבר הבשורה הקשה הגיעה, הצטערו ובכו מאוד, ואני כל הדרך הייתי בוכה ומתחנן להשם יתברך שאזכה להביאם לקבורה במירון, וגם עשיתי שתדלנות בזה. ופעלתי אצל יו"ר מועצה הדתית במירון ר' אליהו ללוש על כך והסכים מיד. אחר כך נודע לי שהסכים לתת לכל קדושי מירון חלקה, ומן השמים סיבבו שרק אנחנו ומשפחת יוזף אביו של רב אליעזר צבי נכדו של הרב מאיר ה'לד שיחיה ביקשו לקבור במירון,

החברא קדישא במירון המתינו לנפטרים עד השעה 17:00 אחה"צ - ערב שבת קודש. בתוך כך הבנו שהקבורה תהיה רק במוצש"ק. לכן דיברתי עם ר' מאיר גדליה גבאי ואחיו אברהם ניסים שהיות וחפרו הקברים כבר, כדאי לילך ולכסות אותם עם לוח עץ כפי שזכור לי שאסור להשאיר קבר פתוח.

סעדנו את סעודת ליל שבת ברוב שפע, ואחר הסעודה הלכנו לישון והתעוררתי באמצע הלילה ואמרתי

לו: "רשב"י! הבאתי לך אותם חיים, אנא פעל ברחמים מלפני הבורא יתברך שיחזיר אותם לחיים". והיה בדעתי בבירור שיהא נס ויחזרו לחיים. וכבר היה מעשה כזה עם אישה שבנה נפטר באמצע ההילולא ובכתה כך וחזר בנה לחיים. אך נבצר ממני לעשות זאת היות ונתנו אותם בשקיות של זק"א ולא מסכימים לתת לנו אותם.

וכל המשא ומתן הזה נמשך כשלושת רבעי שעה. ודיברנו עם האחראי זא"פ מהצפון שהיה במקום, והשם יתברך הקשה לבו ולא נתנו לנו לזהות את בניי ז"ל. לפתע עלתה בליבי מחשבה לשכב על הארץ ולא לתת למשאית לצאת עם גופות הנפטרים, אך הייתי מדי תשוש ועייף כדי לעשות מעשה כזה, וגם היו שם אנשי יס"מ מוכנים להתנפל עם כל מפר סדר.

בתוך כך ניגש אחד האנשים לפתח המשאית ואמר קדיש, ואמרתי עמו בליבי הקדיש, ואחר אמירת הקדיש ניגשתי למשאית בלב שבור ואמרתי להם: "בני היקרים, יוסף דוד ז"ל ומשה מרדכי ז"ל. איני יודע אם אתם כאן, אך אם אתם כאן תדעו שנפטרם מן העולם באמצע הלולא דרשב"י, והייתם באומן על ציון רבינו הקדוש באומן בראש השנה. אם הייתי יכול, הייתי לוקח אתכם ומניח את גופותיכם על הציון ואומר לרשב"י זיע"א: הבאתי לך אותם חיים, אני רוצה אותם חיים. אנא אל תשכחו לעורר עלינו רחמים אצל השי"ת שיוציא אותנו מגלות המר הזה, מהשלטון נגד התורה הזה". ככה אמרתי בבכייה גדולה.

אח"כ הרגשתי שאני לא יכול לילך לאף מקום לפני שאטול רשות מרשב"י זיע"א, כפי שנהגתי תמיד לעשות - ליטול רשות מרשב"י לפני שאני חוזר לביתי. ניגשתי מול פתח המערה ואמרתי בבכייה גדולה לרשב"י: "אני מבקש רשות לילך לאבו כביר. בדרך כלל אני נוטל רשות לפני שאני הולך לבית, אך עכשיו אני דואג והולך בלב כבד לאבו כביר. רבי שמעון, הייתי לוקח הילדים משם ומניח אותם אצלך ובוודאי היית מחייה אותם בגודל כוחך אשר נעשה אדם נאמר בעבורך, אך מה לעשות שאנו בגלות תחת הערב רב' שמתעללים כך בגופות הנפטרים".

בכיתי הרבה, ואז נסעתי לאבו כביר. זוגתי תחיה ביקשה אף היא לנסוע איתנו, אך אמרתי לה שלא תיסע. ומן השמים התגלגל כך, היות והמראות היו מאוד קשים עבורה. והשם יתברך סיבב שלא תיסע ומנע ממנה צער ועוגמת נפש מיותרת.

הגענו ל'אבו כביר' לקראת 11:25 בצהריים. וכבר עמדו שם מחסומים עם כתבים ועיתונאים. הכניסו אותנו, והיה שם אולם וכן עובדים סוציאליים שקישרו אותי עם עובד נציג ירושלים שקישר ביני לבין חוקר. ההוא מילה איתי פרטים לצורך פתיחת תיק, והקפיד כמובן לשים מסיכה וגם שאני אשים על מנת שחלילה לא יידבק מהקורונה...

הוא סיים למלאות ואמר לי להמתין בחוץ, בחום ללא מזגן וללא שום מידע. בסוף נכנסנו פנימה לזיהוי, ותיכף זיהיתי בין הנפטרים את בן דודי הרב ישראל

עיר וקדיש מן שמיא נחית

כי לא תשכח מפי זרעו

לקוברם עם סכינים בידיהם, נכנעתי ואמרתי: "אני לא אתערב באופן המלחמה של רבי שמעון זיע"א עם הערב רב' וגונדא דילהון".

הגעתי לחדר הטהרה, וכבר הגיע חתני שיחיה עם הסכינים כפי שביקשתי, ואמרתי לו שחזרתי בי. תחילה הכניסו את בני הצעיר משה מרדכי זכרונו לברכה לטהרה, והיו פניו מאירים מאוד. קראנו שיר השירים ותיקון הכללי, טיהרו אותו והניחו אותו על האיצטבא בחוץ באולם ההספדים. אחר כך הכניסו את בני יוסף דוד ז"ל לטהרה ועטפו שניהם בטליתות והניחום אחד ליד השני. ואז הגיעו זוגתי תחיל ובנותי שיחיו והחלו לבכות עליהם בכי רב, וגם אני ניגשתי אליהם ובכיתי עליהם בכי רב.

ביקשתי מבניי מחילה כנהוג, וסיכמתי עם החברא קדישא שהלוויה תצא מהרחבה שעל ציון הרשב"י. הניחו שם באמצע הרחבה ספסלים ועליהם העמידו המיטות. ואז ביקשו שראשון ידבר המגיד משרים הרה"ח ר' אלימלך בידרמן שליט"א, אחרי כן דיבר מר אבי שליט"א, ואחר כך ראש הישיבה הרב יוסף פיינשטיין שליט"א, וכן המנהל הרוחני של החיידר הרב יחיאל ליברמן שליט"א, ואחר כך דיברתי אני בבכיה גדולה ובהתרגשות רבה. תחילה נטלתי רשות ממרא דאתרא - רשב"י זיע"א, וסיפרתי לפני רשב"י איך שאמרתי על ציונו מול פתח המערה קודם שקרה הדבר הנורא הזה, את תפילה מז ח"ב בליקוטי תפילות, שחיבר מוהרנ"ת זיע"א: "נהירו דבוצינא דאורייתא, עורה למה תישן, איך תוכלו לסבול צרות ישראל". ואמרתי כן גם עתה בעת ההלוויה: רבי שמעון נהורא דבוצינא דאורייתא, עורה למה תישן, איך תוכלו לסבול צרות ישראל". ולאחר מכן נטמנו בבית העלמין.

"אבא, תודה לך"

במהלך השבעה הגיעו אלפים רבים של יהודים לנחם, גדולי התורה ואדמו"רים. אנשי שלומינו ורבים מעמך ישראל.

באחד מימי השבעה, הגיע יהודי רחוק מתורה ומצוות מהעיר תל אביב. הביא 3200 ₪ ואמר שזה מיהודים שרחוקים עדיין מתורה ומצוות ואוהבים אותנו.

לקראת סוף השבעה הגיעו בני קיבוץ 'טירת צבי', עם ששה אבטיחים ואמרו שמשתתפים בצערנו, והביאו לנו מהיבול שלהם לכבוד שבת...

אידרא זוטא תהילים לע"נ ואח"כ התפללנו שחרית, וכך עברה השבת ובצאת היום התפללנו ערבית וחזרנו בזריזות לבית ועשינו הבדלה והשם יתברך עזר לי לא לבכות ח"ו בשבת. וחשבתי בדעתי שבוודאי היה לטובה שלא הגעתי למירון לשבת עם כל המשפחה, כך לא נמשכתי אחר הצער בשבת קודש.

מיד אחר יציאת השבת, בזמן רבינו תם, התחלתי לבכות בכי תמרורים על בניי היקרים המסולאים בפז - יוסף דוד זכרונו לברכה ומשה מרדכי זכרונו לברכה, ועמדו לפניי מול עיניי כמו בחיים חיותם. מסתכלים עלי. ואני נמס ליבי מגעגועים ומצער על פטירתם ועל חסרונם, אף שהלכו השמימה בהילולא דרשב"י, עדיין הייתי מאוד נסער מהאופן בו הלכו, וממה שהתעללו הרשעים בגופות הנפטרים וגרמו לנו שלא נביאם לקבורה בערב שבת. אך האמונה שהשם יתברך נטע בליבי חיזקה אותי שהכל עושה הקדוש ברוך הוא, וגם העיכוב בקבורתם הכל ממנו, והכל לטובה.

נזכרתי במה שרבינו ז"ל כותב (שיחות הר"ן, נג) "מי שיש לו אמונה חיו חיים, כי מאחר שהכל מאתו יתברך בוודאי הכל לטובה. אבל מי שאין לו אמונה ח"ו - חיו אינם חיים כלל, אבל על ידי אמונה מה טוב ויפה החיות שלו" והודיתי בליבי על האמונה שהש"ת נתן לי בזכות רבינו הקדוש זיע"א.

"אשור שבט אפי"

ואז תיכף התארגנו לילך וליסע למירון וקיבלנו ידיעה שהקדושים הנפטרים כבר יצאו מאבו כביר למירון ויגיעו לקראת 11 בלילה. נסענו בזריזות וכבר אמרתי לביתי שתכין 2 סכינים ותיתן לרבי שמעון מסעוד יוסף חיים שיחיה, שיתן לי אותם בחדר הטהרה. והיתה כוונתי ליתן אותם בידם של הנפטרים שהם יבקשו נקמה ממי שהרגם, כמו המעשה שהיה בזמן הב"ח בקרקוב. כי כבר אז שמעתי והרגשתי שידם של הערב רב במעל, ואעפ"כ הכל מה' יתברך וזה מנפלאות תמים דעים, איך הקב"ה משתמש בכאלו מקלות, בבחינת אשור שבט עברתי. קצת הסתפקתי בעניין ולכן התקשרתי להרה"ח רבי ניסן דוד קיואק שליט"א לשאול אותו על עניין הסכין. הוא אמר לי בזה הלשון: "הנשמות האלה לא שייכים לך, הם של רבי שמעון שבחר אותם להיכלו. ועל כן עכשיו העניין הוא להיכנס למהלך של 'ביטול גמור', ואפילו להצטער הרבה אתה לא צריך". שאלתי אותו: "למה לא להניח הסכינים, שילחמו עם הערב רב, בפרט שהם גרמו למיתתם". ענה לי: "אל תתערב לרבי שמעון במלחמה שלוחם עם הערב רב! רבי שמעון גילה לנו בזוהר הקדוש כמה צריך להשמר מהם ומה גודל רעתם, אתה רק צריך להאמין שהם עלו למקום גבוה מאוד ואינך צריך להצטער כ"כ, רק להאמין שזה מעשה השי"ת ולהודות על הזמן שהיית אכסניא שלהם". הדברים נכנסו עמוק לליבי, ואף שהייתי נסער ונחוש

כאשר הייתי מוטל

באותו מעבר צר, תחת

רגלי בני אדם, ראיתי

ששוכב לידי גם בחור

צעיר. הוא שכב, מעליו

עוד אנשים והוא לחש

"אבא תודה לך", "אבא

תודה לך".

פתיחת

על האף, אני לא יכול לנשום". ושוב החל לומר מזמור לתודה מלה במלה.

רטנתי בפניו: "מה זה... מתי יבוא לחלץ אותנו, איזה חוסר אחריות יש כאן. אך במקום להתלונן השיב לי יוסף דוד ז"ל: "בא נאמר ביחד מזמור לתודה". והחל לומר מזמור לתודה מילה במילה. כאשר הלחץ גבר וכבר היה נראה שאין מנוס, אמר לי: בא נאמר "שמע ישראל". אמר "שמע ישראל" ויצאה נשמתו באחד.

המשיך ר' מנדי לספר: הדיבורים של יוסף דוד נטעו בי כאלו כוחות והתחלתי להודות ולהודות, אני בטוח שזה מה שהציל אותי בסוף.

השי"ת ינחמנו וירפאנו וישלח את אליהו המבשר לבשרנו הגאולה, ישלח משיחנו ברחמים ונזכה לראות פניהם המאירים והמזהירים בקרוב, אמן.

באחת לילות השבעה, לקראת 12 בלילה, התקשרו וביקשו שהרב המשפיע מצפת ר' מנדי מוסקוביץ שליט"א רוצה לבא לדבר עמי ועם זוגתי. הביאוהו עם כיסא גלגלים לבוש בבגדי אשפוז של ביה"ח, והעלוהו במדרגות בכוחות מאומצים. הוא נכנס, התאושש מעט וכך סיפר: בליל ל"ג בעומר, גם אני מצאתי את עצמי בשביל ר' דב, יחד עם בנכם יוסף דוד ז"ל. היות ובזכותו קיבלתי הסתכלות אחרת על כל החיים, לכן התאמצתי לבוא עד כאן, וכעת אספר את אשר אירע: כאשר הייתי מוטל באותו מעבר צר, תחת רגלי בני אדם, ראיתי ששוכב לידי גם בחור צעיר. הוא שוכב, מעליו עוד אנשים והוא לוחש "אבא תודה לך", "אבא תודה לך". ואז הוא אמר: "אוי, ואוי, מישהו דורך לי

הבער אותה בליבי

סיפור - חיים של מתקרבים חדשים גם ישנים

"כאשר ראיתי את התפילות של רבי נתן - התלהבתי כל כך. זה היה המכה בפטיש. אמרתי לעצמי, עם כאלו תפילות, אפשר כבר לעבור את כל העולם הזה בשלום"

סיפור התקרבותו לברסלב של הרה"ח ר' מאיר נחמן אלחדד שליט"א, מחשובי אנשי שלומינו בעיר הקודש ירושלים

לאחר בערך חודש, הזדמן לי לנסוע לצפת יחד עם חברי ר' הערש'ל זילברמן. הגענו לצפת והרה"ח ר' אפרים קעניג שליט"א ראה אותנו וביקש להזמין לנו לביטו. הוא כל כך כיבד אותי ואת חברי, ובשיא הפשטות עמד והכין לנו בעצמו - ארוחת ערב עשירה. דרך אגב, הפשטות הזו נשארה לו עד היום, גם כאשר הוא מנהיג את הקהילה הגדולה בצפת.

ההיכרות הזו אתו, יחד עם המפגש ההוא בבני ברק עם ר' שמחה ברלב, יצרו אצלי התעניינות גוברת והולכת בכל מה שקשור לברסלב.

בהמשך גיליתי את הספר "ליקוטי תפילות". בשנות הבחרות הייתי מאוד מחובר לעניין התפילה, עד כדי כך שכתבתי לעצמי כל מיני תפילות עם נוסח משלי. לכן כאשר ראיתי את התפילות של רבי נתן התלהבתי כל כך. זה היה המכה בפטיש. אמרתי לעצמי, עם כאלו תפילות, אפשר כבר לעבור את כל העולם הזה בשלום. זהו, פה אשב כי איתיה. לאחר מכן השתתפתי בקיבוץ שהתקיים בא"י ובהמשך כאשר נפתחו השערים לאומן, הגעתי בפעם הראשונה לרבינו הקדוש.

מי יקח אותנו לחתן...?

לאחר תקופה קצרה, נהפכתי לחתנו של רבי מסעוד גבאי שליט"א. היה זה כאשר אבי פגש פעם את רבי אהרון גבאי זצ"ל, הייתה ביניהם ידידות ובין הדברים אבי השיח את צערו לפני רבי אהרון: "מה יהיה עם הבן שלי, הוא התקרב לברסלב ואני חושש מאוד. מי יקח אותו לחתן...?" רבי אהרון אמר לו: "תשמע, יש לי אחות ונראה לי שזה מתאים...". בס"ד תוך זמן קצר השידוך קם והיה, בתאריך ח"י בתשרי - יום הילולת רבינו נחמן מברסלב. הרגשתי שרבינו אמר לי: "אצלי עוד אף אחד לא הפסיד".

בבחרותי, זכיתי ללמוד בישיבה המעטירה - "ישיבת סלבודקה" בעיר בני ברק. השנה הייתה ה'תשמ"ז. באחד הימים, עברתי לתומי ברחוב ירושלים בעיר ב"ב, וקיימתי את התחביב הקבוע שלי, דהיינו, להיכנס לחנות הספרים שעמדה בפאתי הרחוב ולבדוק מה חדש, אלו ספרים חדשים יצאו בתקופה האחרונה.

ניגשתי לשולחן הקטן שעמד בפתח החנות והנה אני רואה ספר שלא הכרתי, שמו: "השתפכות הנפש". צמד המילים הללו מצא חן בעיניי וקניתי לאלתר את הספר הקטן. בהזדמנות הקרובה פתחתי אותו והנה אורו עיניי, כאלו דיבורים מתוקים ומחזקים. עד אז, הייתי בטוח ומשוכנע ב: 100% שברסלב מתאימה ומיועדת לבעלי תשובה, כאלו שעברו כמה סיפורים בחיים ובא רבי נחמן מברסלב לחזק אותם, היה פשוט לי שאין לבן תורה מה לחפש באותה חסידות מוזרה...

כאשר התחלתי לקרוא, עלתה בלבי תמיהה: רגע... הרי מצד אחד 'ברסלב' זה למשוגעים, ומצד שני אני קורא דיבורים קדושים שמעוררים כל כך לעבודת ה'. מה קורה כאן...?

החלטתי שאני ממשיך ללמוד בספר ואם אראה בהמשך הדפים - דברי שגעון ח"ו, אפסיק מיד את הקריאה. עד כדי כך הייתה ההסתרה על רבינו באותם שנים. המשכתי לדבוק בספר "השתפכות הנפש" והיה זה לי למרפא נפש.

הוא דיבר איתי בכזאת בהירות...

במקביל, באותה עת התקרב לברסלב בישיבת סלבודקה, בחור נוסף. שמו ר' הערש'ל זילברמן ז"ל. הוא כבר היה עמוק יותר בעניינים, וכאשר ראה אותי עם הספר, אמר לי: אני רואה שאתה מתעניין בברסלב, בוא ואכיר לך אברך חשוב, חסיד ברסלב מיוחד ושמו הרה"ח ר' שמחה ברלב שליט"א. הלכתי אליו והוא דיבר איתי בכזאת בהירות. ממש הוקסמתי ממנו.

ארגון "אגדלך" קיים מעמד רב רושם לפעילי החבורות

לאחר חג הפסח, התקיימה באולם משכן יעקב בעיר אלעד אסיפה מיוחדת לכלל פעילי החבורות מכל רחבי הארץ. בכנס המושקע והייחודי מסוגו, השתתפו אברכים מירושלים, בני ברק, מודיעין עילית, ביתר עילית, בית שמש, אלעד, עמנואל וצפת.

נשא דברים: הרה"ג ר' עזרא בן שמעון שליט"א, ר"מ בישיבת 'יקירי ירושלים', ובנו יקירו של הרה"ג ר' מסעוד בן שמעון שליט"א רב העיר ב"ב. אשר הביע את התפעלותו הרבה מפעילות הארגון, בין הדברים אמר: "הארגון הנפלא הזה. הופך לשנות להרבה אנשים בעולם הישיבות הספרדי את ההסתכלות על ברסלב".

כמו כן נשא דברים הרה"ח ר' יוסף נחמן לוי שליט"א מרבני הארגון, בין דבריו אמר: "שלושים שנה חיכינו לארגון הזה, מי יודע כמה ישב הדעת וסדר היה אצל המקורבים הספרדים, אם היה להם ארגון ראוי, עם השקפה ברורה ונכונה".

לקראת סיום המעמד, סיכם מנהל הארגון הרה"ח ר' נתן אלחדד שליט"א, את חלוקת התפקידים, ודיווח על היוזמות העתידיות, בין דבריו אמר מעומק לבו: "כל התקדמות בארגון מגיעה אחרי הרבה מחשבה. צריך טהרה ונקיזת הלב על מנת שהדברים באמת יפעלו את פעולתם. רק בכוחו של רבינו נזכה להגיע אל היעדים שהצבנו בהצלחה רבה".

לאחר הסעודה המפוארת שנערכה בהשקעה מיוחדת, נשארו האברכים במשך שעות ארוכות ודנו בהרחבת החבורות לערים נוספות, פתיחת חבורות לבחורים, וייסוד כינוסים לנשות בני התורה ההולכים לאורו של מוהר"ן מברסלב.

הנה ממשמש ובא יום ההילולא קדישא דרשב"י זיע"א, ואני כבר חש את הגעגוע וההשתוקקות לעלות ולהראות לפני אדוננו בר יוחאי במירון. אולם השנה יש מגניעות גדולות סביב הנסיעה (על כל פנים לעת עתה). רצייתי לדעת איך בכל זאת מתכוונים ליום הזה, והאם יש משמעות פנימית ליום ל"ג בעומר, גם אם לא זוכים להיות על ציונו של רשב"י?

תשובה: ראשית עדיין עלינו לקוות ולהתפלל לה' שנזכה לעלות יחד עם כל בית ישראל לציון הרשב"י ברננה - לשמוח בשמחת ההילולא, ויתבטלו כל המניעות והסכנות.

אולם כחסידי ברסלב הזוכים לנהוג בכל דבר מתוך ישוב הדעת, הטבת לשאול ולהתכונן לכל האפשרויות מבעוד מועד, כך תזכה להיכנס ליום ל"ג בעומר מתוך שמחה ולא משנה מה הן ההתפתחויות שיתרחשו עד אז.

אין ספק ששמחת רשב"י בעיר מירון - מגיעה בכל שנה לממדים עצומים, מי שהיה יודע וכולנו היינו. אולם יש לזכור היטב שמדובר בשמחה עולמית השייכת לכל יהודי, בכל דרגה ובכל מקום בעולם. אורו של רשב"י מאיר ביום הזה בכל העולמות, ומתפשט בכל הארצות.

אנו רואים זאת גם בתפילתו הידועה של מוהרנ"ת בתפילה המפורסמת, פונה רבי נתן לרשב"י בלשון נוכח, משוחח אתו ומתחנן לפניו שיעתיר עליו רחמים, למרות שמוהרנ"ת היה באותה עת באחת מעיירות אוקראינה - מרחק של אלפי ק"מ ממירון. לרבי נתן היה ברור שאורו של רשב"י אינו מוגבל ומצומצם למקום מסוים דווקא.

ולכן, גם אם בסוף לא תוכל להיות במירון עקב המניעות הרבות, תזכיר לעצמך שבדבר רוחני אין הגבלה של מקום וזמן. ובוודאי שאפשר לפעול דברים עצומים מכל מקום שרק תהיה. חזק ואמץ.

איילת / אמונות ברנית - 053.4052988

150 עלונים נתרמו
הרה"ר שמעון מנשה רביע שליט"א, מרבני הארגון לרגל שמחת הולדת נכדו בן לוחנו הר' מרדכי נעימי הי"ו יה"ר שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח

150 עלונים נתרמו
ע"י הרה"ר משה נתן לוי שליט"א. לרגל שמחת אירוסיו בנו הבה"ח יוסף לוי הי"ו יה"ר שיזכה להקים בית נאמן בישראל ויראו דורות ישרים ומבורכים

150 עלונים נתרמו
ע"י הרה"ר שמעון מסעוד גבאי שליט"א לרגל שמחת הולדת בנו יה"ר שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח ולגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים

150 עלונים נתרמו
הרה"ר יוסף מטלון שליט"א לע"י בנו הר' שמעון מטלון ז"ל שנספה עם מ"ה הקדושים ביום"ד דרשב"י

150 עלונים נתרמו
הרה"ר מאיר נחמן אלחדד שליט"א, מרבני הארגון לע"י בנו הק' הבה"ח יוסף דוד והילד משה מרדכי ז"ל שנספו עם מ"ה הקדושים ביום"ד דרשב"י

150 עלונים נתרמו
הרה"ר יצחק אנקווה שליט"א לע"י אחיו הר' ישראל אנקווה ז"ל שנספה עם מ"ה הקדושים ביום"ד דרשב"י

קו 'אגדלך'

הודעות ועידכונים • שיעורים
חיוקים קצרים • ייעוץ טלפוני מגדולי הרבנים
• שלוחת החבורות

02-313-75-56

